

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Ion Guzun, Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, și de avocatul Pantaz Vladislav în numele inculpatului Vasilcov Vasile prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Criuleni, sediul central din 29 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui

Vasilcov Vasile XXXXX,

născut la XXXXXX, originar și domiciliat în or. XXXXX, str. XXXXX, nr. XX,

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 25.01.2017 - până la 29.03.2017; (instanța de fond);

2. de la 25.04.2017 - până la 31.01.2018; (instanța de apel);

3. de la 27.03.2018 - până la 10.07.2018; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul central din 29 martie 2017, examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Vasilcov V. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 2 ani 8 luni închisoare cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul succesorului părții vătămate Kerimov S. suma de 94 719,07 lei, cu titlu de prejudiciu material, 60 000 prejudiciu moral și 800 lei cheltuieli pentru asistență juridică.

S-a dispus restituirea corpului delict automobilul de model „XXXXX” cu nr/î XXXXX proprietarului Buraveț I.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Vasilcov V. la 13.12.2015, aproximativ la orele 02²⁵ aflându-se pe teritoriul barului „Casanova” din or. Criuleni, str. 31 August, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat cu concentrația de alcool în sânge de 1,39 g/l, manifestând imprudență exprimată

prin încrederea exagerată în sine, dându-și seama că acțiunile sale ar putea provoca consecințe social periculoase, contrar prevederilor art. 10.2 lit. a) pct. 14 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere a urcat la volanul automobilului de model „XXXX” cu nr/î XXXXXX, unde având în calitate de pasageri pe Cebotari V. (a.n.06.05.2000) și pe Kerimov M. (a.n.13.01.2000) și încălcând prevederile art. 45 alin. (1) lit. a),b), d) RCR, nu s-a isprăvit cu conducerea automobilului și s-a tamponat într-un pilon de electricitate aflat pe marginea carosabilului. În rezultatul accidentului rutier pasagerului Kerimov M. i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 30 D din 13.12.2016, vătămări corporale grave, în rezultatul cărora acesta a decedat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri și dispunerea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor medico-legale în sumă de 2417 lei.

În argumentarea soluției solicitate s-a invocat că prima instanță urma să încaseze cheltuielile de judecată din contul inculpatului în beneficiul statului, or aceste cheltuieli au fost suportate în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în prezenta cauză.

Consideră că cheltuielile suportate în legătură cu efectuarea expertizelor medico-legale urmau a fi încasate de la inculpat în conformitate cu prevederile art. 229 Cod de procedură penală, deoarece acestea constituie cheltuieli judiciare în sensul art. 227 Cod de procedură penală;

3.1 Apeluri împotriva sentinței au declarat avocații Goncear M. și Pantaz V. în numele inculpatului, care au solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea unei pedepse non privative de libertate cu aplicarea prevederilor art. 90 sau art. 90¹ Cod penal.

Admiterea în principiu a acțiunii civile cu privire la încasarea prejudiciului material urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Restituirea corpului delict automobilul de model „XXXX” cu nr/î XXXXX proprietarului de drept întreprinderii „Transport Stranatate EOOD”.

În argumentarea apelurilor s-au invocat următoarele:

- pedeapsa stabilită este extrem de aspră la numirea căreia nu s-a ținut cont de prevederile art. 7,61,70, 75-78,79 CP, precum și nu s-a luat în considerație că în speță sunt prezente un cumul de circumstanțe atenuante;

- sentința este neîntemeiată în partea dispunerii încasării prejudiciului

material deoarece instanța a admis acțiunea civilă și a dispus încasarea sumei de 94 719,07 lei fără bonuri fiscale sau cecuri, care ar putea fi reținute ca probe;

- proprietarul automobilului „XXXX” cu nr/î XXXXX conform actelor este persoana juridică „Transport Stranatate EOOD” Bulgaria, iar instanța de fond neîntemeiat a dispus restituirea mijlocului de transport lui Buraveț I.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, efectuarea expertizelor medico-legale s-au dispus prin ordonanțele organului de urmărire penală, astfel că respectivele cheltuieli urmează a fi trecute în contul statului, deoarece normele procedurale nu prevăd achitarea de către condamnat a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei obligatorii.

Referitor la cerințele apărătorilor privind stabilirea unei pedepse mai blânde non privative de libertate instanța de apel a reținut, că pedeapsa numită este echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea faptei și consecințele survenite, la individualizarea căreia s-a ținut cont de toate circumstanțele atenuante prezente în speță.

Totodată, Colegiul penal a reținut că la caz sunt aplicabile prevederile art. 79 Cod penal, fiind prezentă circumstanța excepțională „minoratul persoanei”, însă reieșind din faptul că, instanța de fond și așa a stabilit o pedeapsă sub limita minimă de 4 ani prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia acesta a fost condamnat intervenirea în sentință în această parte nu este oportună.

În continuare instanța de apel a respins alegațiile apelantului referitoare la acțiunea civilă concluzionând că prejudiciul material încasat de instanța de fond a fost probat integral.

La fel, au fost respinse ca nefondate argumentele apărării prin care s-a indicat că automobilul de model „XXXX” cu nr/î XXXXX neîntemeiat a fost restituit lui Buraveț I. deoarece potrivit actelor (f.d.83-87) anume Buraveț I. este deținătorul automobilului respectiv.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, acuzatorul de stat a contestat-o cu recurs ordinar, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată argumentând că, hotărârea contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, deoarece concluzia instanței de respingere a solicitării privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 2417 lei

pentru efectuarea expertizelor este neargumentată.

S-a menționat că prin modificările operate la Legea procesual penală din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018 alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală, a fost abrogat.

Consideră, că ținând cont de prevederile art.227, 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor urmau a fi încasate din contul inculpatului, dat fiind faptul că efectuarea cheltuielilor într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, ca urmare cheltuielile sunt imputate persoanei condamnate pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

6.1 Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești, cu recurs ordinar le-a contestat avocatul Pantaz V. în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită, casarea parțială a acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri:

- aplicarea în privința lui Vasilcov V. a prevederilor art. 90 Cod penal și dispunerea suspendării executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani, sau aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal cu suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate;

- admiterea în principiu a acțiunii civile privind încasarea prejudiciului material;

- restituirea corpului delict automobilului de model „XXXX” cu nr/î XXXX BP proprietarului de drept întreprinderii „Transport Stranatate EOOD” pentru libera gestionare.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele argumente:

- instanțele de fond fără a motiva care este necesitatea aplicării unei pedepse pe un termen de 2 ani și 8 luni închisoare au decis izolarea inculpatului de societate eronat interpretând prevederile art. 90 și 90¹ Cod penal;

- la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă nu s-a ținut cont de faptul că infracțiunea a fost comisă din imprudență iar Vasilcov V. a recunoscut vina s-a căit de cele comise, a restituit integral prejudiciul moral;

- în speță nu au fost stabilite careva impedimente la aplicarea prevederilor art. 90 și 90¹ Cod penal în privința inculpatului;

- Vasilcov V. a comis infracțiunea în perioada minoratului fapt care urma a fi luat în considerație de instanțele de fond deoarece aceasta reprezintă o circumstanță

excepțională prevăzută la art. 79 Cod penal;

- prejudiciul material în conformitate cu prevederile art. 1410 Cod civil, urma a fi încasat de la persoana care posedă izvorul de pericol sporit, în speță însă instanțele de fond nu au ținut cont de faptul dat;

- instanța de fond a dispus încasarea prejudiciului material fără ca quantumul acestuia să fi fost probat prin bonuri de casă și facturi fiscale;

- instanța de apel eronat a indicat că Buraveț I. este proprietarul automobilului de model „XXXX” cu nr/î XXXXX, deoarece acest fapt nu corespunde realității, iar ultimul nu a prezentat și nu a confirmat prin careva probe că anume dânsul este proprietarul automobilului, or potrivit pașaportului tehnic proprietar al mijlocului de transport sus menționat este persoana juridică „Transport Stranatate EOOD” Bulgaria.

7. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat urmează a fi respins ca inadmisibil, iar cel declarat de avocatul Pantaz V. în numele inculpatului Vasilcov V. urmează a fi admis.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Cu referire la recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l respingă ca inadmisibil.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în latura civilă, indicând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea încasării cheltuielilor de judecată, însă Colegiul penal constată că instanța de apel a motivat cerințele acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, fiind expusă soluția în decizie (f.d.52-53, vol.II).

Astfel, autorul invocând prevederile art. 227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Drept urmare celor nominalizate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpatului, după cum indică procurorul.

Referitor la argumentul recurentului ce ține de abrogarea alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală Colegiul lărgit remarcă că prin Legea nr.316 pentru modificarea și completarea unor acte legislative din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin.(2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, însă aceasta nu are nici o aplicabilitate în speța dată, deoarece expertizele efectuate la caz, au avut loc până la modificările parvenite în norma sus indicată.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în sumă totală de 2417 lei pentru efectuarea expertizelor medico-legale nr. 30 D din 20.01.2016, și expertizei auto-tehnice nr. 830 din 20.09.2016, în prezenta cauză (f.d.79,132-136, vol.I), sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, recursul declarat de acuzatorul de stat urmează a fi respins ca inadmisibil.

Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul Pantaz V. în numele inculpatului Vasilcov V.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul, în recursul declarat invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legii.

Lecturând textul recursului Colegiul penal atestă că, autorul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, dar critică hotărârile judecătorești în latura penală referitor la neaplicarea prevederilor art. 90 și/sau art. 90¹ Cod penal și în latura civilă nefiind de acord cu soluția instanțelor de fond la acest capitol.

Analizând solicitarea apărării referitor la aplicarea în privința lui Vasilcov V. a prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul constată că atât instanța de fond cât și cea de apel și-au argumentat riguros soluția la acest capitol și au motivat hotărârile pronunțate invocând motive clare din care considerent au ajuns la concluzia că dispunerea suspendării executării pedepsei stabilite inculpatului nu va asigura atingerea scopului prevăzut la art. 61 Cod penal.

La acest capitol, instanța de recurs remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Conform principiului individualizării pedepsei, prevăzut de art. 7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, reflectate la art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de **gravitatea infracțiunii săvârșite**, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată vinovatului, trebuie să fie *echitabilă*, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, prevăzute la art. 61 Cod penal.

În același rând, Colegiul reține că, categoria și termenul de pedeapsă ce

urmează a fi stabilit, este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora, prescrise în art. 78 Cod penal.

Istanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de avocatul Pantaz V. referitor la faptul că instanțele ierarhic inferioare la stabilirea pedepsei, nu au ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, precum și de faptul că Vasilcov V. este minor, neluând în considerație că corectarea ultimului poate avea loc și fără privarea de libertate, fiind posibil de aplicat prevederile art. 90 sau art. 90¹ Cod penal.

Colegiul remarcă că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei sau suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 sau 90¹ Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului la faza de urmărire penală și de judecare a cauzei, atitudinea față de infracțiunea comisă.

Conform textului alin.(1) art. 90 și art. 90¹ Cod penal, instanța **numai motivat poate** dispune suspendarea condiționată parțială sau totală a executării pedepsei aplicate vinovatului cu concluzia că acesta se poate corija fără executarea reală a pedepsei închisorii, motive care trebuie indicate în sentință.

Istanța de recurs consideră că, în speță atât instanța de fond cât și cea de apel au respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, precum și au luat în considerație atitudinea acestuia față de consecințele survenite, ținând cont de gravitatea infracțiunii, de circumstanțele în care a fost săvârșită fapta, de consecințele irecuperabile care au survenit - **decesul unui minor**.

Tot aici, Colegiul largit ține să menționeze, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viața și sănătatea persoanei, or dreptul la viață al oricărei persoane prevăzut de art. 2 CEDO prevalează asupra altor drepturi, iar Curtea Europeană acordă dreptului la viață o semnificație cu totul aparte situându-l printre articolele primordiale ale Convenției.

În continuare, instanța de recurs ține să remarce că infracțiunea a fost săvârșită în prezența altor factori declanșatori cum sunt, prezența stării de

ebrietate avansate a inculpatului – circumstanță, care la fel nu a putut fi neglijată de instanțele de fond la constatarea oportunității suspendării executării pedepsei, precum și consecințele care au survenit.

În acest context, instanța de recurs mai notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) și la art. 90¹ alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la măsură de individualizare a executării pedepsei.

Referitor la argumentul invocat de autorul recursului prin care se indică că Vasilcov V. a comis infracțiunea în perioada minoratului fapt care urma a fi luat în considerație de instanțele de fond, deoarece aceasta reprezintă o circumstanță excepțională prevăzută la art. 79 Cod penal, Colegiul reține, că instanța de apel în decizia adoptată a reținut această circumstanță, însă, ținând cont de faptul că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă sub limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat nu a considerat necesar și oportun de a interveni în pedeapsa stabilită de prima instanță.

La acest capitol instanța de recurs ține să menționeze, că minoratul persoanei care a săvârșit o infracțiune, în toate cazurile se consideră circumstanță excepțională, însă acest fapt nu conduce în mod obligatoriu la aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, or stabilirea pedepsei conform regulilor prevăzute la art. 79 Cod penal se decide de instanța de judecată în fiecare caz în parte în cadrul individualizării pedepsei penale.

Acestea fiind menționate Colegiul penal lărgit constată, că concluzia instanței de apel prin care s-a menționat că în speță nu este oportun de a interveni în pedeapsa stabilită de instanța de fond, care este echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea faptei și consecințele survenite, este justă și întemeiată.

Totodată, Colegiul penal, respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de apărare referitor la faptul că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În speță Vasilcov V. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal. Sancțiunea normei penale nominalizate prevede pedeapsa cu închisoarea pe un termen de la 4 până la 8 ani.

Prin urmare, instanța de fond ținând cont de faptul că inculpatul la data săvârșirii infracțiunii nu a atins vârsta de 18 ani, precum și de faptul că cauza a fost examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 70 alin. (3) Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, corect i-a stabilit pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare.

Alegațiile avocatului Pantaz V. prin care se indică că la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă nu s-a ținut cont de faptul că Vasilcov V. a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, a restituit integral prejudiciul moral, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află Colegiul lărgit le va respinge, or circumstanțele menționate se referă la personalitatea inculpatului, circumstanțe care au fost luate în considerație de instanțele de fond, însă la stabilirea pedepsei pe lângă aceste circumstanțe corect s-au reținut și alte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi **gravitatea infracțiunii săvârșite și consecințele survenite.**

În continuare, instanța de recurs va respinge ca neîntemeiate argumentele apărării referitor la faptul că în partea soluționării chestiunii privind corpul delict concluzia instanțelor de fond este eronată, or în conformitate cu prevederile art. 162 alin. (1) raportate la prevederile stipulate la art. 161 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, automobilul sau alt mijloc de transport (care a fost recunoscut corp delict), urmează a fi restituit către proprietarul sau posesorul legal dacă acesta nu a fost sechestrat pentru asigurarea acțiunii civile în cauza penală sau a posibilei confiscări speciale a bunurilor.

Prin urmare, ținând cont de faptul că în speță automobilul de model „BMW 318i” cu n/î P 5289 BP nu a fost sechestrat pentru asigurarea acțiunii civile, corect instanța de fond a dispus restituirea acestuia posesorului legal Buraveț I.

Totodată, Colegiul penal, verificând legalitatea hotărârilor contestate în partea soluționării acțiunii civile, consideră întemeiat argumentul invocat în recursul declarat de partea apărării, privind încasarea de la inculpat a prejudiciului material în mărime de 94 719,07 lei, constatând că soluția adoptată de instanța de fond la acest capitol este greșită, din următoarele motive.

În temeiul art. 219 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Alin.(3) al normei sus indicate prevede, că prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor.

Totodată art. 221 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală stipulează că, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod, iar normele procedurii civile și normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

În acest sens, Colegiul penal verificând materialele cauzei și analizând hotărârea instanței de fond care a fost menținută de instanța de apel, conchide că la adoptarea soluției în cauză în latura civilă, în partea încasării prejudiciului material în mărime de 94719,07 lei, instanța de fond nu a ținut cont pe deplin de circumstanțele cauzei și a adoptat o soluție neîntemeiată, or prejudiciul material de 94719,07 lei nu a fost probat, circumstanțe ce nu au fost luate în considerare de către instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs menționează că nu poate accepta soluția instanțelor de fond prin care s-a dispus încasarea din contul lui Vasilcov V. în beneficiul succesorului părții vătămate Kerimov S. a prejudiciului material în sumă de 94 719,07 lei, or în speță a acest quantum nu este integral justificat prin careva probe concrete, deoarece la materialele cauzei nu sunt anexate bonuri de plată, cecuri, facturi, chitanțe, care ar confirma volumul total al sumei dispuse spre încasare.

Prin urmare, Colegiul penal constată, că succesorul legal al părții vătămate nu a prezentat probe suficiente în scopul confirmării și justificării cuantumului despăgubirilor solicitate pentru prejudiciul material suportat pentru funeralii.

Tot aici instanța de recurs ține să menționeze, că la soluționarea acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material instanțele de fond au dispus încasarea acestuia din contul inculpatului fără a ține cont de faptul că Vasilcov V. a comis accidental rutier aflându-se la volanul automobilului de model „XXXX” cu n/î XXXX, dânsul nefiind proprietar sau posesor al acestui mijloc de transport. Prin urmare, la soluționarea acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material solicitat de succesorul legal al părții vătămate Kerimov S. instanța de fond nu a luat în considerație prevederile art. 1410 Cod civil, care stipulează că obligația de reparare a prejudiciului revine persoanei care posedă izvorul de pericol sporit în baza dreptului de proprietate ori în alt temei legal sau persoanei care și-a asumat paza izvorului de pericol sporit și eronat a concluzionat că acesta urmează a fi încasat de la inculpat.

Astfel, având în vedere că succesorul legal al părții vătămate nu a prezentat

probe suficiente în scopul confirmării și justificării cuantumului total al despăgubirilor solicitate pentru prejudicial material suportat legat de funeralii, precum și ținând cont de faptul că acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material nu este înaintată către partea ce urmează a avea calitatea de pârât în prezenta cauză, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat de avocatul Pantaz V. în numele inculpatului urmează a fi admis, cu casarea parțială a hotărârilor instanțelor de fond și apel în latura civilă, rejudecată cauza, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material intentată de Kerimov S. se va admite în principiu urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(4), 434, art.435 alin.(1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018.

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Pantaz Vladislav în numele inculpatului Vasilcov Vasile, casează parțial sentința Judecătoriei Criuleni, sediul central din 29 martie 2017 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui *Vasilcov Vasile* în latura civilă, rejudecă cauza și pronunță în această parte o nouă hotărâre prin care:

Acțiunea civilă intentată de partea vătămată Kerimov Svetlana privind încasarea prejudiciului material se admite în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Celelalte dispoziții ale hotărârii contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Constantin Alerguș

Ion Guzun

Elena Covalenco

Iurie Diaconu